

Àz ördög csókja folytatása

ÉJISTENŐ

*finep
selection*

S A R W A T C H A D D A

SARWAT CHADDA

ÉJISTENŐ

Első kiadás

Könyvmolyképző Kiadó, Szeged, 2012

Feleségemnek és lányaimnak

Megláttam egy kislányt, egy helyi gazda leányát.
Nem lehetett több négyévesnél, csillogó szeme
és göndör, gesztenyebarna haja volt.
Felfaltam. Roppant ízletes volt a húsa.

*A gévaudani farkasember vallomása,
1767. december*

1. FEJEZET

A ROTTWEILER FEJE a hóval lepett ösvény mentén, egy bokorban hevert. Fél szeme helyén csak a vérben ázó üreg maradt. Nyelve ernyedten lógott ki szétzúzott pofájából. A teste néhány méterrel odébb volt; mellkasát felmetszették, bordái kiálltak, akár egy sornyi rettentő nyalóka.

Billi az arcára szorította a kabátujját. A csípős éjszaka januári fagytól friss levegőjét betöltötte a tetem kitépett beleinek bűze. Az állat jól megtermett volt, testmérete azonban nem óvta meg attól, hogy darabokra tépve végezze.

– Nos? – kérdezte kicsit arrébb Pelleas, miközben zseblámpájával a földet pásztázva az ösvényt vizsgálta. Az erdő szélén voltak, egyik oldalukon tuskés törzsű fák, a másikon alacsony sövénnyel körbevett, behavazott szántóföld. Az eget napközben borító sűrű hófelhők szertefoszlottak, a koromfekete égbolton elmosódva kirajzolódtak a csillagok, felragyogott a félhold. A London fölötti égbolt sosem tűnt még ilyen óriásinak, egyenesen határtalannak.

Billi letört egy gallyat, hogy laza kontyba tűzze hosszú, fekete haját. A tetem fölé hajolt, a sebekre irányította zseblámpája fényét. Fotón látta már a többi lemészárolt áldozatot, de lencsevégre kapva

valószerűtlennek hatottak, mintha nem is igaziak lennének. Ez most gyomorforgatóan valóságos volt. Egy bottal megpiszkálta a kutya testét, és fintorgott, ahogy a tátongó sebekből alvadófélben lévő vér szivárgott ki. Nyilvánvalóan látszott: a sebeket nem kés ejtette.

Hanem karom.

Anélkül, hogy a tetemhez ért volna, Billi óvatosan a sebek fölé helyezte a kezét. Öt durva karom tépte ki a kutya beleit. A sebek szélességéből ítélve a ragadozó hatalmas lehetett.

– Biztos, hogy egy ordas volt – mondta.

Pelleas hátranézett.

– Mármint vérfarkas, ugyebár.

– Ugye.

Pelleas pedáns volt, ki nem állhatta a Billi és a többi fegyvernök által használt szlenget. Pedig egész szinonimaszótáruk volt a különféle istentelenekre. Ordas. Vérszívó. Keckepofa. Casper. A véget nem érő listához minden fegyvernök hozzáadta a saját újítását.

Billi felegyenesedett, megigazította az övébe tűzött kardot, kezét a bőrrel bevont markolaton nyugtatta. Japán *vakizasiját*, azaz egypengés rövidkardját hozta magával. A keresztapjától örökölte; remélte, a tör megőrzött valamit a férfi erejéből. Néhány centiméternyire kihúzta a pengét, épp csak annyira, hogy megcsillanni lássa a lámpa fényét a halálos, tükröződő fémen, majd visszalökte a hüvelybe.

– Az, akit keresünk? – kérdezte.

Pelleas szemügyre vette a tetemet. Mióta felnőtt, szinte megállás nélkül ordasokra vadászott, egy karom által tépett seb a szemében olyan egyedi volt, akár az ujjlenyomat. Benyúlt a tátongó sérülésekbe, hogy megállapítsa a mélységüket. Zordan elmosolyodott.

– Igen, a Vén Szürke tette – felelte, miközben a hóba törölte véres ujját. – Végre utolértük. – A karját vakargatta, és körbenézett.

A dartmoori lápvidéken már majdnem elkapta a bestiát, erre az nemhogy megszökött, de még egy könyöktől csuklóig érő sebet is ejtett Pelleason. Billi tudta, hogy a férfi nagyon is személyes okból vadászik a vérfarkasra. Nem ő volt az első, aki kötelességtudatnak álcázta a bosszúvágyát.

Már több mint négy hónapja üldözték a ragadozót; az ország délnyugati csücskéből, Cornwallból indulva kelet felé követték véres nyomát, Devonon keresztül egészen idáig: a kelet-angliai thetfordi erdőig. Öt megyében tizenhárom áldozat. A vérfarkasok ragaszkodtak a területükhöz, csak akkor hagyták el, ha valami – vagy valaki – nagyon különlegesre vadásztak.

– Nem lehet, hogy egy orákulumot hajkurásznak? – kérdezte Billi, és az ágak sűrűjébe meredt, de csak nagy feketeséget látott.

– Egy Kayhez foghatót? – Pelleas vívótőrével a lábát kocogtatta.
– Nem tartom valószínűnek. Te igen?

Nem, Billi sem tartotta annak. Senki sem volt, és nem is lesz Kayhez fogható. A lány a kutyára bámult, keze görcsösen ökölbe szorult a kard markolatán. Kay többet jelentett számára holmi orákulumnál. Tízéves koruk óta a legjobb barátok voltak, ő volt az egyetlen, akit Billi a szívébe zárt. Aztán az érzései egyre inkább elmélyültek. A világon mindenkinél jobban szerette Kayt. De a fiú most már Kentben nyugszik, egy partvidéki sírban. Egy pillanatra Billi teljesen nekikeseredett; megtörölte a szemét, bár nem is könnyezett. Kaynek vége, neki magának viszont van mit tennie, itt és most. Azzal, hogy a múlton rágódik, nem megy semmire.

– Biztos nem egy bodmini vérfarkas? – kérdezte Billi, hogy valami másra koncentráljon. De Pelleas a fejét rázta.

– Azzal a cornwalli falkával nincs gond. Már hat éve nem vadásznak emberre. Arthur tett róla, nem emlékszel?

– De igen. – Úristen, hogyan emlékezett volna? Billi apja megküzdött az alfahímmel, és levágta fél karját. A lány olyan tisztán látta lelki szemei előtt a konyhaasztalt összevérző, levágott végtagot, mintha az egész tegnap történt volna. Azon az éjjelen tudta meg, hogy édesapja és annak barátai nem egyszerűen az Inns of Court, egy londoni jogáskollégium portásai. Billi élete talán jobban alakult volna, ha tényleg egyszerű alkalmazottak lettek volna. Nem pedig „Jézus Krisztus és Salamon templomának szegény lovagjai”.

Azaz a Templomos Rend lovagjai.

Mint maga Billi.

A párbaj óta a bodmini vérfarkasok tartották magukat a templomosokkal kötött egyezséghez: a lovagok békén hagyták a falkát, azok pedig békén hagyták az embereket.

A tettes tehát szó szerint egy magányos farkas, akit vérszomja az örületbe kergetett. Nem hagyhatták életben.

Billi szemügyre vette a test körüli véráztatta havat. A feltépett törzs mellett egy sor mancsnyom futott végig. A nyomok mélyek voltak, széttárt lábujjak és a mancs elülső része rajzolódott ki bennük. Nem fagytak a hóba, tehát csak nemrég keletkezhettek. Billi megborzongott, ahogy a tüskés törzsű fák fekete sűrűjébe pillantott.

– Idehívom a többieket – jelentette ki. – Lehet, hogy a vérfarkas még...
Ág reccsent.

A templomosok azonnal kikapcsolták a zseblámpát.

Baj van, baj van, baj van.

Billi és Pelleas szép lassan térdre ereszkedett. Hangos fújtatás és mély morgás hangzott a sötétségből. Billi hasra feküdt, a sáros hóba temette magát, hogy elfedje a szagát. A hólé lecsurgott a nyakába, de még dideregni sem mert. Szorosan markolta kardhüvelyét, egész testében megmerevedett, és visszafojtotta a lélegzetét.

Egy száraz gally kettéroppant, ahogy az ordas két lábon állva kilépett az ösvényre, öt-hat méterre a templomosok búvóhelyétől. Billi csak hatalmas, fekete alakját látta: majdnem két méter magas, szikár, kopott szőrzettel borított testét. Az ég felé emelte a pofáját, és a félholdra üvöltött.

Mocskos bundáját vén sebhelyek szántották. Pelleas szörnyeteg volt az, épp amilyennek leírta. Lába fordítva görbült, mint egy emberé, mélyen hajlított térdével ugrásra készen állt, aránytalanul hosszú karja egyenetlen, elsárgult karmokban végződött. A farkát egy réges-régi küzdelemben leharaphatták vagy letéphették, csak egy csont maradt belőle. Billi észrevette a bestia holdra meredő, démoni zöld szemét. A vérfarkas ide-oda szaglászott, felhúzott fekete ajka groteszk vigyort festett pofájára, agyarán nyál csillogott.

Billi még jobban összehúzta magát a hóban, ahogy a ragadozó feléje fordította a tekintetét. A vérfarkas teste megfeszült, akkorát mordult, hogy hosszú szőre beleremegett. Csak nem meglátta? Billi a tör markolatára húzta a kezét. Kiképzés ide, penge oda, érezte, hogy előnti a hónál jóval dermesztőbb, jeges félelem.

Megrezzent egy bokor, és előtűnt még egy vérfarkas. Billinek muszáj volt megeresztenie egy sóhajt, mikor a Vén Szürke figyelmét elvonta a másik ragadozó. Ez a fenevad ereje teljében volt, teste csupa izom, szőre sűrű és vöröses, karma csillogó és borotvaéles. Szeme ugyanolyan zöld volt, mint az öregebb szörnyetegé. Billi egyből rájött, hogy rokonok, nemcsak a szemük alapján, hanem mert a Nagy Vörös utánozta az idősebb testtartását és mozgását. A Vén Szürke a fiatalabb vérfarkasra mordult.

Előrevetették magukat, keresztül a sövényen, és villámgyorsan futásnak eredtek a szántóföldön. A holdfényben ezüstösen csillogott a hátuk, de másodperceken belül már szinte el is tűntek szem elől.

Pelleas felugrott.

– Billi, gyorsan! Mi van ott? – Törével a szántóföld túlsó szélé felé mutatott, amerre a farkasok igyekeztek.

Arra? Billi törte a fejét. Alig egy órája nézte meg a térképet...

– Egy tanya. – *Jaj, ne!*

Pelleas elkáromkodta magát, majd megpróbált átfurakodni a sövényen.

– Pelleas! – tartóztatta Billi. – A többiek! – Elkapta a férfi pilantását. Két lovag elbánhat egy vérfarkassal, de az egy-egy elleni küzdelem sokat ront az esélyeiken. Meg kellene várniuk az erősítést. Billi azonban látta, milyen tüzes a lovag tekintete. Amilyen cingár volt Pelleas, olyan szívós és gyors is. Esze ágában sem volt futni hagyni a vérfarkasokat, főleg, miután legutóbb kicsúsztak a kezéből.

– Ez a kötelességünk, Billi. – Átugrott a sövényen, és futásnak eredt.

Kötelesség. Örökké csak a kötelesség. Kötelességük volt felvenni a küzdelmet, bármilyen eséllyel, bármilyen ellenféllel. Kötelességük volt küzdeni, és ha kellett, meghalni.

Elvégre ez volt a templomosok erőssége, nem igaz? Mártíromságnak hívták, de a végeredmény ugyanaz. Hiszen még a rendszabályok között is szerepelt, nem?

A mártírok közé fogsz tartozni.

Erősítés kellett, méghozzá most azonnal. Billi hüvelykujjal bepötyögte a mobiljába, hogy TANYA, miközben kivonta a törét. *Vakizasíj*át a feje fölé emelve oldalra fordult, és hosszú lábát kihasználva igyekezett átkecmeregni a sövényen. Belegabalyodott, összekarcolták a gallyak, de végül csak átküzdötte magát rajta. Pelleas után rohant.

2. FEJEZET

ORDÍTÁS – ÁLLATI ÜVÖLTÉS ÉS EMBERI SIKOLY KEVERÉKE – hasított az éjszakába. Billi még gyorsabban szedte hosszú lábát, hogy beérje Pelleast. Viszont miután megpillantotta a kivont kard pengéjén megcsillanó holdfényt, a félelem lassan új érzelemnek adta át a helyét: izgalomnak. Fellobbant benne a hév, végigfutott az erein, elöntötte a szívét. Olyan erősen markolta a kardot, hogy elfehéredett az ökle.

A sötétből üvegcsörömpölés és újabb sikolyok hallatszottak, ezúttal nagyon is emberi hangon.

– Siess, Billi! – kiáltotta Pelleas. Egy szemvillanás alatt átugrotta az alacsony fakerítést.

Billi nem nagy távolságot futott le, mégis úgy dörömbölt a szíve, mintha egy maratont teljesített volna. Botladozva tette meg az utolsó néhány métert, és a kerítésre dőlt. Letérdelt, a fejét rázva próbálta összeszedni magát. Ordítás, sikolyok, és Pelleas csatakiáltása visszhangzott a levegőben. Letörölte a havat az arcáról, és látta, ahogy Pelleas kivont tőrrel becsörtet a házba. Aztán egy férfi üvöltése hallatszott, de hirtelen mintha elvágták volna, hörgéssel ért véget.

Egy normális ember azon nyomban sarkon fordult volna, hogy elhúzza a csíkot.

Na de mit lehetett Billi életében valaha is normálisnak nevezni?

– *Deus vult!* – ordította a templomos csatakiáltást, azzal átmászott a kerítésen, és teljes gőzzel a tanyaház felé rohant. A franciaablak széttört üvegcserepei beborították a feljáró sárga kőburkolatát. Billi beugrott az üres kereten, egyenesen a konyhába.

Egy férfinak már vége volt. Keresztben feküdt a kőpadlón, mellkasát feltépték, körülötte vértócsa. Csíkos pizsamás lába még rándult egyet, aztán nem mozdult többet.

A vérben úszó pofájú Vén Szürke óvatosan szegült szembe Pelleasszal, igyekezett kijátszani halálos pengéjét. Mögötte a Nagy Vörös is végzett a maga áldozatával. Egy vértől csatakos hálóinget viselő asszony dőlt a durva téglafalnak. Szemében az életnek csak a leghalványabb szikrája pislákol. Mintha csak az tartotta volna álló helyzetben, hogy a Nagy Vörös a mellkasának nyomta jobb mancsát. Aztán a ragadozó lassan kihúzta belőle a karmait – mind szörcsögő, cuppanó fröcsögéssel szakadt ki a nő testéből. Az asszony lassan a padlóra rogyott.

Billi megdermedt. Kardja egyszerre szánalmasnak tűnt a vértől csöpögő karmokhoz képest. A vérfarkasok született gyilkosok voltak, fajuk generációk ezrein át fejlődött ebbe az irányba. Minden egyes izom, minden egyes csont az öldöklést szolgálta.

– Anyu! – A sikoly mindenkinek elvonta a figyelmét. A falépcső legfelső fokán egy szőke, nyolc- vagy kilencéves kislány térdelt pónimintás pizsamában. Falfehér arccal bámulta szülei holttestét. Aztán felpattant és elszaladt.

A Vén Szürke meg utána.

Pelleas feléje vágott, erre a vén farkas elhátrált. Billi átvette magát a hirtelen támadt téren. A vérfarkas megperdült, és Billi lehajolt, ahogy az öt karma felé hasított. Az öt halálos fegyver összekoccant,

de csak pár fekete hajszálát markolt. Billi három szökelléssel fenn termett a lépcsőn, maga mögött hagyva a konyhai mészárlást. Épp időben ért fel, hogy lássa, amint becsapódik a folyosó legtávolabbi ajtaja. Odaszaladt, és lenyomta a kilincset. Az ajtó zárva volt.

– Nyisd ki! – kiáltotta Billi. A fehérre festett ajtón fabetűkkel a VASZILISZA név díszelgett. Néhány betű leesett, ahogy Billi a vas-tag fának csapta kardja markolatát. – Engedj be, Vasziliszta!

A lépcső megnyikordult.

– Pelleas? – nézett Billi a folyosóra. *Könyörgők, csak Pelleas legyen!*
– Pelleas?

A folyosó végén álló alak elfordította hosszú, farkasszerű fejét, és a sötétben megvillant vérszomjas, zöld tekintete. Mélyen felmordult, olyan elemi erővel, hogy még a levegő is beleremegett. A Nagy Vörös közelebb lépett, hosszú, véres karmát végighúzta a falon, mély barázdákat hagyva rajta. Elvágta a lépcsőhöz vezető utat. Billi háta mögött kínálkozott ugyan egy ablak, de azzal együtt egy négy-méteres esés is. A lány csapdába esett.

– Vasziliszta! – Az ajtó azonban makacsul zárva maradt. Billi elhátrált, jobb kézzel szorosan markolta *vakizasiját*, s hegyét a vérfarakas szívének szegezte.

Alig néhány méterre álltak egymástól. A Vörös felhúzott ajakkal vicsorgott, hogy Billi tisztán láthassa gyilkos tépőfogait. Aztán a lányra vetette magát.

A támadás ledöntötte Billit a lábáról, kardja pedig kirepült a kezéből. Vörös a vállába mélyesztette a karmát. Billi a gyomrába taposott, és rúgás közben hátralökte magát. Majdnem rajtavesztett: a bestia nehezebb volt, mint hitte. Remegett a lába, de minden erejét összeszedte, hogy ellökje magától a farkast, az pedig egyszerre átbukott rajta, és kizuhant az ablakon. Üvöltése rémült

vonításba csapott át, majd üvegcsörömpölés hallatszott odalent-ről.

Aztán néma csend támadt.

Billi talpra kecmergett, forgott vele a világ. Sajgott minden izma, a karmolás ejtette sebekből csurgott a vér a hátára. Csukott szemmel Vaszilisz a ajtajára hajtotta a fejét.

– Most rögtön nyisd ki ezt az átkozott ajtót! – zihálta.

Kattanás és gyors lábdobogás hallatszott.

– Köszönöm.

A kislány a félhomályos szoba sarkában ült. A házban csend honolt, ez nem volt valami biztató. Billi nem engedhette meg magának, hogy ezen aggódjon, egyetlenegy dolog foglalkoztatta: hogy kijusson innen. De hol lehet Pelleas? Életben van még egyáltalán? Becsukta és bezárta az ajtót. Majd a hosszú előkertre néző ablakhoz lépett. Vastag szőlőtövek borították a falat, a futónövények rácsa a földtől az ereszig ért. Az épület mellett betört tetejű üvegház állt, nyilván ide zuhant a vérfarkas, de semmi sem moccan odabent. Billi a távolban fényszórót pillantott meg, egy autó közeledett a házhoz vezető földúton.

Hál' istennek, jön apa!

– Gyere, Vaszilisz! – ragadta karon a gyereket.

– Nem! – A kislány csapkodott és karmolt, de Billi csak még szorosabban markolta. Vaszilisz hátraugrott, feldöntötte az éjjeli-szekerényét. A lámpa eltört, ám Billi észrevett egy padlóra gurult, csillogó tárgyat.

Egy orosz fajták volt, az a kettészedhető baba, amelyikben egy másik, kisebb baba van. Abban meg egy még kisebb, és így tovább. Billinek nem jutott eszébe, hogy is hívják, mindenesetre gyönyörű volt. Aprólékos gonddal festették rá piros-arany kendőjét, virágos blúzát, rózsás orcáját. Alaposan kifényezték, csak úgy ragyogott.

– Aú! – kiáltott fel Billi. Vaszilisz ráakaszzkodott, s apró, fehér fogát a csuklójába mélyesztette. – Szállj le rólam! – Lerázta magáról a gyereket. A harapás vörös fognyomok szabályos ívét hagyta maga után. Hogy nem fogja fel a kiscsaj, hogy épp megmenteni próbálja?!

– Hol van az anyu... – Billi szabad kezét a kislány szájára tapasztotta.

Kapargatták odakint az ajtót.

– Pelleas? – szólta ki Billi.

A farkas beszaglászott az ajtó alatt.

Billi ereiben meghűlt a vér. Pelleas nem jön utána. Neki már vége.

– Idenekemlány! – mordult a farkasember. Alig lehetett érteni a beszédét, de Billi világosan kivette, mit akar. Vasziliszára pillantott.

Máris többen meghaltak a kislány miatt.

– Remélem, tényleg ekkora szám vagy – dünnyögte Billi.

Nyikorgott az ajtó, ahogy az erős karok nekiszegültek odakint.

Biztosan az idősebbik vérfarkas az. Ha Billi elég gyors, talán az ajtó alatt belevághat a kardjával. Az övéhez nyúl.

Francba! Nincs nála a kardja. Elejtette, mikor a Vörössel küzdött.
A jó bűdös francba!

Az ajtó megremegett a keretben, ahogy a vérfarkas nekivetette magát. Felvonított, miután sikerült hosszú, függőleges repedéseket ütnie.

Billi vérző vállát a nehéz ruhásszekrénynek vetette, és tolni kezdte. A szekrény egy darabon csúszott a padlódeszkán, aztán megakadt valamiben. Billi még erősebben lökte, a szekrény megbillent, majd az ajtó elé dőlt, eltorlaszolva a bejáratot.

Maradnia kellene, és megküzdenie a farkassal. Egy templomosnak ez a dolga. Billi körbenézett a szobában, és felkapott egy gyereknek való hokiütőt. Az ajtó ismét megremegett, ahogy Vén Szürke

nekiugrott, és a padlón fekvő szekrény néhány centiméterrel arrébb csúszott.

– Idenekemlány!

Billi a sarokban sírdogáló Vasziliszára pillantott.

Nincs értelme küzdeni. A vérfarkas simán megölné Billit, és megkaparintaná a kislányt. Úgy tűnt, Vaszilisz a fontos. Talán mégiscsak orákulum.

– Gyerünk innen! – szólt a kislánynak, mielőtt a hokiütővel kitörte az ablaküveget. A szörnyeteg megint felvonított a folyosón, és az ajtónak vetette magát, minden csattanás lélekharangként kongott.

– Vaszilisz! – parancsolt rá Billi. A kislány felsikoltott, ahogy karmok vájtak az ajtó egyik repedésébe, és parázsló zöld szem lesett be a szobába.

Billi ledobta az ütőt, és fél kézzel átfogta a kislány derekát. Kí mászott az ablakpárkányra, jobb lábával a szőlő rácsára nehezedett. Meghajlott alatta, de elbírt.

Az ajtó beszakadt, a szekrény félrecsapódott. Vén Szürke kitépte az ajtó maradékát, és kihajította az ablakon. Billi megragadott egy vastag szőlőtövet. Bal lábával a falat kaparta, de hiába kereste akár csak a legkisebb támasztékot is. Hosszú, szőrös kar szelte át a levegőt, kis híján arcon vágta Billit. A lány lecsúszott a rács és a futónővények négy méternyi kuszaságán, lehorzsolta térdét-karját, ahogy sikertelenül igyekezett fogást találni. Nagy sebességgel csapódott a földre, Vaszilisz pedig úgy rásett, hogy Billi alig kapott levegőt. Pislogott, hogy eltűnjenek a szeme előtt szikrázó pöttyök. Talpra vergődött, és második próbálkozásra sikerült elkapnia Vaszilisz karját. Hallotta, hogy közeledik az autó.

Az ablakpárkányon guggoló Vén Szürke leugrott, hangtalanul landolt a kertben. Billi futásnak eredt, félig vonszolta, félig cipelte

magával Vasziliszát. A sövény mögül felzúgott a közeledő autó hangja, vakító fényszórója bevilágította a kertet, fényében a gyepon álló apró, csupasz almafák árnyékok hálóját vetették a talajra.

Billi be-berohant a szabálytalan kis gyümölcsösbe, a farkas agyara a sarkában csattogott. Átvetette magát egy alacsony ág alatt, és megkerült egy fatörzset, de a farkast egy pillanatra sem tudta lerázni. Örült szívverése a fülében lüktetett, és szúrt a mellkasa, ahogy lihegett a metsző hidegben. Amint megpillantotta a kertkaput, magához szorította Vasziliszát, és kirohant a kertből, de elcsúszott egy jeges burkolókövön. Az útról a szemközti árokba gurultak, minden csontjukat összezúzhatták volna. Kábán heverték a fagyos talajon.

A szörnyeteg az árokhoz ért, diadalittasságában csak úgy ragyogott. Aztán a Jaguar fékezett. A kerekek felvisítottak, az autó pontosan mellkason találta a vérfarkast, és a bestia egyszerre eltűnt szem elől. Égett gumi füstölgött az úton.

Kivágódott az ajtó, és két férfi ugrott ki a kocsiból. Billi édesapja, Arthur, nehéz kardját kivonva a kocsi elé rohant, a fényszórók előtt állva láncinge ezüstösen csillogott. Körülnézett, de a Vén Szürke eltűnt. A másik férfi odalépett Billihez és Vasziliszához.

– *Ça va?* – kérdezte Lance. Talpra rántotta Billit. – Minden rendben, Bilqis? – Kissé oldalra fordította a fejét, hogy a jobb szemével tudjon a lányra nézni; a balt egy kopott bőr szemtapasz fedte. Biliben annyi szusz sem volt, hogy felelni tudjon, így csak bólintott.

Arthur csatlakozott hozzájuk. Kék szeme csak úgy fénylett sötét szemöldöke alatt.

– Lelépett – közölte. Billire és a kislányra nézett. – Hol van Pelleas?

Ám mielőtt Billi felelhetett volna apja tipikus, nyers faggatására, egy másik jármű, egy kisteherautó jelent meg, és fékcsikorgatva

megállt mögöttük. Bentről elhúzták az oldalajtót, és előkerült Gwaine meg Bors. Gwaine, a félelmetes vén harcos kedvenc harci szekercéjét markolta, Bors pedig egy pár macheteszerű rövid kardot.

– Ketten voltak – felelte Billi. Arthur kék szeme szikrát szórt, a többiek pedig körbeállták a lányt.

– Hol a másik? – kérdezte az apja.

– Odabent – mutatott Billi a tanyára. – Pelleasszal – mondta.

3. FEJEZET

BILLI FÁJDALOMTÓL ELTORZULT ARCCAL egyenesedett fel. A Vörös által ejtett sebek úgy kínozták, mintha forró olaj csorgott volna végig a hátán.

– Mi a baj? – kérdezte Arthur.

– Semmi.

– Nem semminek tűnik. Mutasd meg Elaine-nek! – Arthur megkocgatta Lance vállát. – Lance, tartsd szemmel mindkettőjüket!

– *Oui!* – Lance Billire mosolygott, és a furgon irányába biccengett. Majd Vaszilisza felé nyúlt. – Ne félj, *ma chérie!* – A kislány pillanatnyi habozás után megfogta a kezét.

– Az anyukám... – rebegte. Lance Billire sandított, aki a fejét rázta. Vaszilisza nem vette észre. Fakó, üres tekintettel, értetlenül bámulta otthonát.

– Majd mi vigyázunk rád! – nyugtatta Lance. Lemosolygott Vasziliszára, és megtörölte az arcát. A kislány könnyezett, de nem adta át magát a zokogásnak. Billi elfordult.

Dörömbölt a kisteherautó oldalán.

– Ébresztő, Elaine!

Kinyílt a vezetőülés ajtaja. Elaine a volánnál ült, csontos kezét a kormányon nyugtatta. Elhanyagolt vasszürke haja a vállára lógott,

és szemöldökét ráncolva fújta ki a cigarettafüstöt az orrlyukán keresztül. Billi a hátára mutatott.

– Ordas.

Elaine elpöckölte Billi mellett a cigit, ahogy a lány beszállt a furgonba. A padlón egy műanyag lepedővel letakart matrac feküdt. A szemközti falat különféle rekeszek borították, mindegyik ajtaja zárható. Két hosszú fénycső kelt zümmögve életre, éles, kékesfehér fénnel betöltve a kis furgont.

– Kapd le a cipőd, és fekjüdj le! – utasította Elaine.

Miután Billi hasra feküdt, az asszony felhasította a ruhája hátát, és nekiállt felitatni a vért.

– Mázlid van. Fiatal farkas volt. Látszik a karmolásból: egyenes és tiszta – közölte Elaine. – Az idősebb vérfarkasoknak egyetlen a karma. Ha az ejt sebet, azt kész tortúra összefércelni.

– Fura, nem érzem magam mázlistának.

– Pedig az vagy. Több szempontból is. A likantrópiafertőzés¹ sokkal erősebb idősebb farkasok esetében, szinte azonnal hat. Ez a farkas – bökte meg a felsértett bőrt, mire Billi arca eltorzult – szinte még kölyök. Valószínűleg meg sem fertőződte.

– Azért menjünk biztosra, jó?

Elaine tisztára törölte a sebet.

– Több sebhelyed lesz, mint apádnak.

– Amíg nem az arcom heges, nem érdekel.

– Maradj nyugton!

Billi mozgolódott, de Elaine, akinek keze sokkal izmosabb volt, mint amilyennek a testalkata alapján tűnt, erősen leszorította a hideg matracra.

¹ Harapással terjedő fertőzés, mely az embert vérfarkassá változtatja.

Billinek egyre csak Pelleas járt a fejében. Oda még egy templomos. Édesapja figyelmeztette, hogy a Bataille Ténébreuse, a Templomos Lovagrend harca az istentelenek ellen, megköveteli a maga árát. De az ár nagyon súlyosnak bizonyult. Billi keresztapja, Percy; Berrant; Balin atya; és most Pelleas. A lány lehunyta a szemét, ám így is megjelent előtte az arcuk. Láta őket a szürke part ködében. De az egyikük élesebben kirajzolódott, a Billihez legközelebbi.

Kay.

Felidézte a fiú platinaszőke haját, albínófehér bőrét, az ajkán játszó titkos kis mosolyt, mintha mindenre tudná a választ. Együtt nőttek fel, együtt képezték ki őket. Azt tervezték, hogy otthagyják a templomosokat, és hétköznapi emberként élnek – együtt. Persze hazugság volt. A templomos léttől csak egyféleképpen lehetett megszabadulni.

Kay már várja Pelleast.

– Pelleas? – kérdezte Elaine.

– Semmit sem tehettem. Ketten voltak. – Billi válaszra várt, az asszony azonban hallgatott. Ujjai a lány izmaiba mélyedtek, Billi összeszorította a fogát; érezte, ahogy a vér végigcsurog a hátán.

– Viszont a kislányt megmentetted – mondta Elaine. Elővett egy dobozt, és kinyitotta. A furgont egyszeriben rohadt zöldségek és olaj szaga töltötte be.

– Nagyon meg akarták kaparintani – felelte Billi. – Gondolod, hogy tényleg olyan fontos?

Elaine habozott.

– Hogy talán orákulum? – Nedves kis törülközőt nyomott a lány sebeire. – Lehetséges. – Elaine is a templomos kifejezést használta, de régen az ilyen képességű embereket *boszorkánynak* vagy *prófétának* nevezték. A modern, világi terminus a *médium* volt. A vérfarkasok

az ilyen gyermekeket rituálisan feláldozták az istennőjüknek, mert hittek benne, hogy cserébe az sikeres vadászatban gazdag tavasszal ajándékozza meg őket.

Billi grimaszolt, ahogy Elaine munkához látott egy ezüstcsipeszszel. A nyílt sebeket piszkálta, nem valami finoman, nehogy bennük maradjon egy karomszilánk. A lány ökölbe szorította a kezét, és még inkább a matracba temette az arcát. *Jesszusom, de fáj!*

Elaine a csupasz hátára, erősen a karmolásra nyomta a borogatót, hogy az orvosság biztos mélyen a sebbe hatoljon.

– Rém bűdös! – panaszkodott Billi.

– Ez, édes lányom, a saját különleges keverékem. Van benne farkasölőfű, egy csepp szenttölaj és porrá zúzott vérfarkascsonot. Van fogalmad róla, milyen nehéz vérfarkascsontot szerezni? Hogy mibe kerül?

– A vérfarkast jól megrövidítik, az biztos.

Elaine nevetett.

– Ahogy mondd! Ez egész pontosan egy karral rövidült meg.

– Mennyi ideig kell rajtam lennie?

– Eltart egy darabig, mire a gyógyfűvek mélyre hatolnak a sebben.

Úgyhogy hagyd a kenőcsöt a hátadon pár napig, annyi idő alatt kiszívja a mérget. Elvégre nem akarod az átváltozást kockáztatni, ugye?

Mintha Billi nem lett volna tisztában a veszéllyel. Az elmúlt hónapokban mást sem magolt, csak mindazt, ami a vérfarkasokról tudható volt. Bárki farkasemberré változhatott, ha megkarmolta vagy megharapta egy ilyen lény. Legbelül mindenkiben szörnyeteg rejtőzködött. A léleknek abban az elvetemült részében, amely élvezetet lelt az öldöklésben és erőszakban. Amely vérontásra vágyott.

Ha egy vérfarkas sebet ejtett az emberen, felébresztette a mindenkiben benne rejlő Belső Szörnyeteget. Először az álmokban

jelentkezett: vadászat, sötét erdőkben rohanás, vonítás. Aztán megváltozott az étvágy: az ember nyers húst és vörös folyadékot kívánt. Minél vörösebb volt, annál jobban esett. Majd elöntötte a düh. A mindent elhomályosító, őrült késztetés, hogy zsákmányt ejtsen és felfalja. Ha az ember átadta magát e kényszernek, az felgyorsította az átváltozás folyamatát. Így egyeseknél az átalakulás gyorsan lezajlott; mások – akiknek nagyobb volt az akaratereje – tovább megőrizték emberi mivoltukat.

Előbb vagy utóbb azonban mindenki megadta magát, s akkor új vérfarkas üvöltött boldogan a hold kísérteties fényében. Semmi emberi vonása nem maradt, a szemet kivéve. A szem továbbra is emberi volt. Egyedül Elaine borogatása előzte meg, hogy a fertőzés eluralkodjon a szervezeten. Jó pár lovagot megmentett már.

– Szerinted... nem fogok átváltozni, ugye?

Elaine hosszú ragasztócsíkokat tépett.

– Nem, de szólj, ha fura ingereid támadnának!

– Mint például?

– Mondjuk, ha egyszeriben macskákat akarnál kergetni.

Miután a kötés a helyére került, Elaine adott neki egy tiszta felsőt, és kigöngyölített egy takarót. Kiszállt cigizni, amíg Billi átöltözött. A lány az órájára pillantott: hajnali kettő. Némi szerencsével alhat négy órát, aztán jöhet a reggeli ima, és irány a sulis.

Remek. Holnap teszi. Mivel fogja magyarázni, hogy úgy fest, akár Tutanhamon? Ma esti tettei óriási nyomással neheztedek rá, a matracra szegezték. Mintha ólomból lett volna minden csontja; a kimerültségtől mozdulni sem tudott. Csak néhány órányi alvás...

– Na? – hallatszott Elaine hangja odakintről.

– Már nem volt mit tenni – felelte Arthur elcsigázottan. – Pelleas halott.

Bár Billi már tudott róla, mégis fájt hallania. Lehunyta a szemét, és igyekezett nem tudomást venni a gyomrában tátongó fekete lyukról.

Arthur folytatta:

– Felpakoljuk, amit lehet, aztán lelépünk. Teljesen elszúrtuk, Elaine. Talán nem kellett volna ilyen hamar bevetésre küldenem Billit. – Toporgott. – Hogy van?

A lány egy gyufa sercenését hallotta, amelyet hamar Elaine zihálása követett. Közvetlenül a kisteherautó mellett állhattak. A furgon kissé megbillent, ahogy valaki, valószínűleg az apja, nekidőlt.

– Kiheveri.

– Biztos? – Billi hallotta, ahogy a férfi rosszkedvében belerúg egy kőbe. – Megváltozott, Elaine.

Billi szemét könnyek mardosták. A farkasölőfüves borogatást hibáztatta.

Arthur felsóhajtott.

– Három hónap telt el, de mintha csak egyre rosszabb lenne a helyzet.

– Billi szerette Kayt. Ha valakinek, hát neked igazán meg kéne ezt értened.

– De hiszen még gyerek.

– Pár hónap, és betölti a tizenhatot – felelte Elaine. – Fiatal, Art, de nem hiszem, hogy valaha is gyerek lett volna. Kay meghalt, Billi pedig magát hibáztatja érte. Nagyon nagy felelősséget vállalt.

– Mivelhogy templomos.

Elaine témát váltott.

– Na, és a kislány? Szerinted ígéretes?

– Hogy orákulum-e? Ha nem az, akkor fölösleges lett volna a vérfarkasok nagy erőbedobása. – Arthur kardja markolatával megkocogtatta

a furgont. – A vérfarkasok általában nem tévednek az ilyesmivel kapcsolatban. Kayt is ugyanígy kiszúrták maguknak, nem emlékszel? A bodmini falka eljött érte nem sokkal azután, hogy megtaláltuk. – A jármű kissé megingott, ahogy Arthur megmozdult. – De azóta tartják magukat az egyezséghez.

– Mióta levágtad a vezérük karját.

– Úgy bizony.

– És ha tényleg orákulum? – kérdezte Elaine. Billi hallotta a félelmet – és izgatottságot – az öregasszony hangjában.

– Akkor hálát adhatunk az úrnak, hogy mi találtunk rá előbb. – Arthur bakancsa cuppogott a hólében, ahogy elment.

4. FEJEZET

BILLI MÉLYEN ALUDT A FURGONBAN, csak akkor kezdett ébredezni, amikor a kerekek már a Temple kerület macskaköven gördültek végig.

Otthon.

Felült, és áthajolt az anyósülés támlája fölé. Alig hajnalodott, a napfelkeltére még órákat kellett várni. A kisteherautó motorjának zúgása visszhangzott a Fleet Streettől délre, a Temple kerületbe vezető szűk kis sikátorokban. Bors gubbasztott az anyósülésen, két kardjával az oldalán. Ahogy Billi előremászott, nagy csattanással a padlóra lökte a fegyvereket.

– Óvatosabban, hékás! – motyogta Bors, ahogy álmából ébredve az arcát dörgölte. Fátyolos szemmel, pislogva tapogatózott a műszerfalon, amíg egy göngyölt kolbászhoz nem ért, amit a szájába tömött. Észrevette, hogy Billi bámulja. – Bocs! – mondta, morzsákat köpve az ölébe. – Kértél volna belőle?

– Uramisten, odahaza vályúból zabálsz, vagy mi?

Behajtottak a kerület legnagyobb parkolójába, ahol már várta őket Rowland atya és Mordred, az új fegyvernök. A pap vékony alakját egészen elnyelte vastag fekete kabátja, csak kopasz feje és dermedt füle legteteje látszott ki sáljából.

Bors kiugrott, amint a furgon megállt. A kardjait Mordred kezébe nyomta.

– Fényesítsd ki őket! – Lenyalta az ujjáról az utolsó néhány morzsát. – De még reggeli előtt meglegyen ám!

A két férfi jobban nem is különbözhetett volna. Mordred, az etióp menekült, aki az utcán élt, mielőtt belépett volna a Rendbe, magas és elegáns volt, bőre koromfekete, tekintete mély és értelmes. Bors, ha magasságban nem is, derékbőségben túltett rajta: akár egy csupa izom ágyúgolyó. Nyaka mintha nem is lett volna, állát vöröses borosta borította, egymáshoz közel ülő szemei malacszerűnek tűntek. Viszont lovag volt, míg Mordred csak fegyvernök.

– Ha már ugrasztottad, nem kellett volna egy fürdőt is rendelned? – kérdezte Billi, miután Mordred elment.

Bors nevetett.

Rowland atya kíségette Elaine-t, és a furgonba pislogott mögötte.

– Hol van Pelleas?

Elaine Billire nézett.

– Akarod te elmondani?

Nem, nem igazán. Elaine azonban már tovább is állt.

– Meghalt, atyám.

– Ó! – Rowland megérintette a feszületét. – Mi történt?

Billiben újfent tudatosult, hogy mindez újdonság volt a pap számára. Alig temették el az előző templomos káplánt, máris megérkezett a hamvas és lelkes Rowland, zöldfülű buzgósággal, frissen a papneveldeből. Azt hitte, kórust fog vezényelni, meg keresztelőket tart majd. Billi még Arthurral meg pár másik templomossal együtt meglátogatta a papot. Afféle spontán szerveződött fogadóbizottságként. A káplán mindent egybevetve egész jól reagált arra, hogy

az ő dolga lesz a Temple Church, a lovagrend templomának mindennapi ügyintézése, hacsak egyéb utasítást nem kap a lovagoktól. Az ő felelőssége megszabadulni a holttestektől, valamint ellátni a könyvtárosi teendőket: a templomosok könyvtárát annak az okkult tudományos gyűjteménynek a maradéka alkotta, amelyet még az inkvizíciótól mentettek meg.

Billi csak később vette észre, hogy a pap háza előtti szelektív konténerben egyre gyűlnek az üres borosüvegek. Most is úgy festett, mint akire ráérne egy ital.

– Vértfarkasok – közölte a lány.

Begördült a parkolóba a Jaguar. Lance kiemelte az alvó Vasziliszát a hátsó ülésről, Arthur meg Gwaine pedig csatlakozott Billihez és Rowlandhez. A nagymester a vállára vetette láncingét, amelyet feltekert, és egy vén bőrvövel kötött át. Jobb kezében a Templomosok Kardját tartotta.

Arthur Gwaine-hez fordult.

– Hívj össze mindenkit haditanácsra! Meg kell vitatnunk az éjjeli történeteket! – A karórájára pillantott. – Pár óra pihenés elég, fél hétkor beszélhetünk is. – Gwaine bólintott, és elment, hogy megszervezze a tanácsot.

Rowland a nagymester vállára tette a kezét, ahogy egy jó paphoz illik.

– Épp az imént hallottam Pelleasról, Arthur. – Aggódva vont össze a szemöldökét. – Szükséged lenne most valamire?

– Ásókra – vágta rá Arthur. Az autójára mutatott. – Pelleas a csomagtartóban van.

– Ezt... ezt nyilván nem mondod komolyan – felelte Rowland. Arthur nem úgy festett, mint aki viccel. A lányához fordult.

– Menj Lance-szal! Vigyétek Vasziliszát a vendégszobába!

– Velünk marad? – kérdezte Billi. Összehúzta a takarót a vállán. A kislány az imént volt a szemtanúja, amint lemészárolják a szüleit, erre most Billire löcsölik, hogy lenyugtassa. Esze ágában sem volt kora hajnalban egy hisztis kölyökkel foglalkozni. – Nem az én dolgom gyerekcsőszködni. Bízd Rowlandre!

– Az a dolgod, hogy tedd, amit mondok! – Arthur megigazította a vállán a nehéz vértet. – *Most rögtön*, Billi!

A lány hazafelé indult a Middle Temple Lane-en, Lance nyomában, aki karjában vitte az alvó Vasziliszát.

Amint belépett a házba, megérezte, hogy még nem szellőzött ki a festékszag. Szemügyre vette az ajtó mellett kornyadozó páfrányt. Erőfeszítésük, hogy egy kis életet csempésszenek az otthonukba, száналmasan hiábavalónak bizonyult. A képek még nem kerültek vissza a falra, egyetlenegyét kivéve. Jacques de Molay, a Rend feloszlata előtti utolsó templomos nagymester nézett le rájuk, ahogy beléptek.

– Vidd fel az emeletre, Lance! Hozok neki takarót.

A férfi bólintott, óvatosan befordult az ajtón Vasziliszával, majd felment a lépcsőn.

Billi megállt az arckép előtt. Gyerekként mindig elfogta kicsit a félelem, ha elhaladt alatta.

Most?

Manapság semmit sem érzett.

Rövid szunyókálás után Billi hat órákor már talpon is volt. Felöltözött, ellenőrizte, hogy a borogatás a helyén maradt-e, és hogy az éjszaka nem nőtt-e farkasszőre. Egyelőre bundának nyomát se látta. Ha mégis megfertőződött, a holdfény váltja majd ki az átváltozás fájdalmát, ami egyre gyötrőbb lesz, ahogy a hold dagad.

Megszenvedett, mire felvette a felsőjét. Izmai fennhangon tiltakoztak a tegnap éjjeli bánásmód ellen. Ahogy kinyitotta szobája ajtaját, meleg kenyér illata áradt be hozzá a konyhából.

– *Bonjour*, Bilqis! – köszönt Lance, ahogy a lány belépett a konyhába. A férfi kinyitotta a sütőt, és kivett egy tepsi aranybarna croissant-t. Egy porcelántálra rázta a péksüteményeket. – Reggelit?

Hát persze. Lance őrt állt. Arthur nyilván megszervezte, hogy a lovagok egymást váltva, folyamatosan őrizzék Vasziliszát. A vérfarkasok ilyen könnyen nem adják fel a zsákmányukat. Előbb vagy utóbb utána fognak jönni, megpróbálják kiszagolni, hol lehet.

Billi leült az asztalhoz, míg Lance kikevert egy bögre forró csokoládét. A lány csak egy alkalmat tudott felidézni, amikor valaki reggelit készített neki.

Kay a lány szokásos reggelijét találta fel: müzlit egy kanál mézzel. Pontosan két hónappal és tizenkilenc nappal ezelőtt.

Lance elemében volt a konyhában. A francia férfi azelőtt cukrászként dolgozott Marseille-ben. Meg csempészként, mielőtt beállt volna a templomosokhoz. Billi nem ismerte a teljes sztorit, de az biztos, hogy csempészként vesztette el a fél szemét.

Billi hátradőlt a széken, és körbenézett. Meglátta *vakizasiját*, az asztalnak támasztva. Kézbe vette a fegyvert, és megvizsgálta a pengét: tiszta, tökéletes.

– Gondoltam, hogy szeretnéd visszakapni – mondta Lance. – A tanyaházban találtam.

– Köszönöm. Suli után kimegyek Percyhez. Nem szívesen közöltem volna vele, hogy elvesztettem a kedvenc kardját. – Letette a fegyvert az asztalra. – Mi mást találtál?

– Nem sok hasznosat.

Billi a tegnapi újságra pillantott, amelyet az apja terített az asztalra, hogy beszívja a fegyvertisztításhoz használt olajat. A szokásos blabla. Politikai botrányok. Újabb balhé a Közel-Keleten. Focieredmények, meg ki mit viselt valami tegnapi esti jótékonyági bulin. Billi tekintete megakadt egy füstölgő vulkánon. Odaát Olaszországban megint morajlott a Vezúv, kis megszakításokkal már egy hónapja. Fél Nápoly menekült; a másik fele még nem bírta rázárni magát.

Latinból éppen a Vezúvról tanultak. Ez volt az egyetlen tantárgy, amiben Billi jeleskedett. A sulis utazást szervezett a nyárra, hogy megnézhessék Pompeji romjait, a római várost, amelyet a vulkán utolsó nagy kitörése időszámításunk előtt 79-ben pusztított el. Tuti csúcs lett volna menni, és Billi tudta, hogy az apja elengedné az útra, ha megkérné rá.

Összegyűrté az újságot. Nem, neki megvoltak a templomos kötelezettségei. Más nem számított.

Egy tányér koppant az asztalon. A croissant gondosan felvágva, benne olvadt, tócsába gyűlt vaj.

– *Voilà!* – Lance várakozva az asztalnak dőlt. – Tessék enni!

Billi beleharapott a croissant-ba, mely valósággal elomlott a szájában.

– Azta! – suttogta.

Lance vállat vont, mintha semmiség lenne; nem esett nehezére nagyot alkotni a konyhában. Aztán nekiállt egy tálcára pakolni még egy fogást: Vaszilisz reggelijét.

Billi az ajtó és a lépcső felé sandított. A kislány hívatlan vendégnek, betolakodónak tűnt. Miért? Semmit sem jelentett Billinek, de akkor meg miért nyugtalankodott miatta? Örölnie kellene: ha Vaszilisz tényleg orákulum, akkor általa újult erőre kaphat a Rend. Billi mégsem örült, és képtelen volt rájönni, miért nem.

– Hogy van Vaszilisz?

– Még alszik. – Lance az ajtó feletti faliórára nézett. Mindjárt fél hét. – Hagyok itt ennivalót. Felviszed neki később?

Billi bólintott, és a szájába tömte az utolsó falat croissant-t, ahogy felállt az asztaltól.

Eljött a tanács ideje.

Billi átszaladt az udvaron. Isten nem csípte, ha megváratták. Ahogy Arthur sem.

Átsietett a jéggel borított udvaron, cserzett bőr katonai kabátjában, amely a bokájáig ért, pedig Billi nem volt alacsony. Felhajtotta a gallért és leszegte az állát, pislogott, csípte a szemét a fagyos szellő. A Temple Church, a Rend temploma tornyosuló állványzat és strapabíró műanyag ponyva mögött rejtőzött. A javítás lassan haladt – egy kilencszáz éves épületen nem lehetett kapkodva dolgozni. A festett üveglakokat bedeszkázták, még egy év, mire lecserélik őket.

Billi megállt az oldalajtónál, kezét a hideg kövön nyugtatta. A hivatalos verzió szerint egy elfeledett, fel nem robbant bomba detonált a katakombákban. Az épületet bombatámadás érte a második világháborúban, így elképzelhető volt, hogy az egyik bomba befűrödött a katakombák mélyére, s némán és békésen szunnyadt ennyi éven át, amíg a sors szeszélye ki nem váltotta a detonációt.

Logikus magyarázat. Valóságalapú.

Hazugság.

Az igazság alapja egy másik valóság volt. Billi alig tudta elhinni, hogy tényleg az ördöggel találkozott itt. Tényleg itt szabadította el a sátán égi *erejét*, természetfeletti fényét, mely majdnem megvakította Billit, és kis híján elpusztította a templomot?

Akár az ősi királyok trónjait, kilenc magas támlájú széket helyeztek el szabálytalan körben a középkori lovagok fekvő kőszobrai között.

Elaine és Rowland atya a körön kívül ült alacsonyabb, támlátlan székeken; részt vehettek a lovagok tanácsán, de nem tartoztak közéjük.

A Templomos Lovagrend. Arthur, a templomosok nagymestere fáradtnak tűnt, és jegygyűrűjét csavargatta az ujján, ami sosem volt jó jel. Gwaine ült vele szemben, ahogy mindig, ha vitatkozni készült. A félhomályban ráncai mély hasadékoknak tűntek, szeme eltűnt a barázdált homloka alatti gödörben. Gareth, Bors és Mordred közömbösnek tűnt. Billi a „*Veszedelem Székei*”-re pillantott, a fekete lepellel borított két ülésre, amellyel a Rend a halottairól emlékezett meg. Kay és most Pelleas. Percy tiszte Lance-é lett, most ő volt a hadi ügyekért felelős marsall.

Billi leszegett fejjel vágott át a körön, hogy elfoglalja a helyét Mordred és Bors között. A fegyvernök együtt érzően mosolygott rá, amikor elhaladt mellette. A templom fűtetlen volt, Billi lehelete nagy fehér felhővé vált, ahogy leült.

– Most, hogy mind összegyűltünk, talán rá is térhetünk a lényegre – mondta Arthur. Felállt, és a kör közepére lépett. – Pelleas halálára, és a kislányra, Vaszilisza Bulgakovra. – Lehajtotta a fejét. – Rowland atya holnap este gyászmisét celebrál Pelleasért. A megjelenés, mondanom sem kell, kötelező. – Közelebb intette Elaine-t. – Mondd el, mit tudtál meg!

Az asszony a kör szélére lépett.

– Mialatt ti békésen szunyókáltatok, én körbeszagláztam kicsit. Vaszilisza meg a családja négy évvel ezelőtt vándorolt be Angliába, amikor a kislány ötéves volt. Oroszországból jöttek, egész pontosan Karéliából. Északon van, a finn határon.

– Számít ez? – kérdezte Gwaine.

– Kész vadon. Sok ott a farkas. – Elaine kinyitotta a mappáját, és körbeadott egy beszkennelet fotókkal teli lapot. – Az összes falka közül ők vadásznak legmohóbban a tavaszgyermekekre.

A képek Vasziliszáék tanyájának udvaráról készültek. A fényben látszott valami, amit Billi tegnap éjjel nem vett észre. A kőlapokon furcsa vésések váltak kivehetővé.

– Sziklarajzokat idéznek. Karéliában talált petroglifák másolatai. Az eredeti ábrák több mint ötezer évesek. Ez itt – mutatott Elaine egy pálcikaemberre, amelynek mellét két kör, karját meg faágat idéző vonalak jelezték, és egyik kezében korongot, a másikban meg holdsarlót tartott – a polenyicák istennőjét ábrázolja.

– *Eorpata* – morogta Gwaine. Naná, hogy az ógörög kifejezést használta, ahelyett, hogy közérthetően lefordította volna. Még szerencse, hogy tanulmányainak köszönhetően Billi ismerte a szót. Mordreddel ellentétben.

– Férfiölök – suttogetta neki a lány.

Elaine bólintott.

– A polenyicák vérfarkasfalkáját csakis nőnemű egyedek alkotják, akik az ősi amazonoktól származnak. Minden más vérfarkasnál hívebben őrzik az istennő hagyományait. Akár fundamentalistának is nevezhetnénk őket.

– Jó messzire eljöttek hazulról – mondta Arthur.

– Talán nincs más választásuk. Nem sok órákulum akad. A bodmini falka már nem vadászik tavaszgyermekekre, ahogy az ír farkasok sem, az egyetlen másik nagy falka a közelben. – Elaine Gareth szék-támláját kocogtatta a körmével. – Meg vagyok győződve róla, hogy a polenyicák vadásznak Vasziliszára, és nem fognak simán meghunyászkodni. Régi vágásúak.

– Mi pedig ugyanúgy elbánunk majd velük, ahogy az összes többivel – közölte Gwaine.

Elaine nem felelt, de Billi látta, hogy kétségei vannak. Tanulmányozta a fényképeket. A polenyica istennő szimbóluma fölé egyéb jeleket véstek. Épphogy sikerült kivennie egy keresztet. Nem a nyugati kereszténység sima keresztje volt, hanem az ortodox keresztényeké, három vízszintes szárral, amelyből a legalsó ferdén áll.

– Ez miért van itt? – mutatott a keresztre.

Az asszony tovább magyarázott:

– Szerintem Bulgakovék a maguk kezdetleges módján megpróbáltak védekezni az istennő ellen. Sokan hisznek abban, hogy a kereszt tökéletes védelmet nyújt az összes istentelen ellen.

– Nem jött be nekik – horkantott Bors.

– Hiába hiszünk valamiben, attól még nem válik igazzá – mondta Arthur. – Szóval Vasziliszta tényleg orákulum?

Elaine a fejét rázta.

– Még nem tudom. A szülei tudták, hogy védelemre szorulnak. De Vasziliszta még fiatal, és ha esetleg vannak is különleges képességei, rendszertelenül fognak megnyilvánulni, nem lesz képes tudatosan uralkodni rajtuk.

– De Kay telepatikus képessége már kilencévesen megmutatkozott – mondta Billi.

Az asszony nevetett.

– Kay rendkívüli képességekkel rendelkező médium volt. Nem lesz dolgunk hozzá foghatóval. Nem, még ha van is Vasziliszának valami adottsága, az nem érhet fel Kayéhez.

– Nincs valami vizsgálat, vagy valami, hogy kiderítsd? – faggatta Billi.

– Ez nem így megy, nincs műszer, ami lemérné a képességeit, hogy aztán csak le kelljen olvasni az eredményt! – tárta szét a karját Elaine.

– Az orákulumokat hat osztályba soroljuk: mentalisták, mint Kay, akik képesek gondolatolvasásra, telekinézisre, meg minden. Aztán vannak a spiritiszták vagy szellemekkel suttogók, ahogy manapság hívják őket. Továbbá gyógyítók, meg azok, akik képesek a természeti elemeket befolyásolni. A tűzgyújtók, és végül a látnokok. – Elaine ökölbe szorította a kezét. – Az ifjuncoknak általában mindegyik területen van némi adottságuk, de serdülőkorra egy-két osztályra szűkül a tehetségük. Kay bámulatós volt... – Szavaiból nem kevés büszkeség csendült ki, ahogy utolsó, legjobb tanítványáról beszélt. – Jócskán benne volt a kamaszkorban, de még mindig megmaradtak a mentalista, spiritisza és látnoki képességei. De időbe fog telni, hogy kiderítsem, mit tud Vazilisza, már ha egyáltalán médium.

– Még mindig nem válaszoltál a kérdésre – szólt közbe Gwaine.
– Orákulum?

Elaine az állát vakarta.

– A vérfarkasok tavaszgyermeknek neveznék. Úgy hiszik, az istennőjük remek tavasszal és sikeres vadászattal jutalmazza meg őket, ha teliholdkor orákulumokat áldoznak neki. Az istennő felemészti a gyermek lelkét, ezáltal új erőre kap, a farka pedig felfalja a testet.

– Úristen! – suttogta Mordred.

– Nem véletlenül nevezik őket istenteleneknek – felelte Billi. – Bár az emberáldozat egész megszokott volt a primitív vallásokban. – Tanult róla, hogy az istennő hívei a virágokkal és ékszerekkel felcícomázott áldozatot egy megszentelt helyre viszik, legyen az egy barlang, tisztás vagy tó. Miután megölik az áldozatot, az istennőt megtestesítő papnő feldarabolja a holttestet, és szétosztja a hívők között.

– És ez az istennő? Ki ez? – kérdezte Mordred.

– Gaia. Hekaté. Morrigan. Ízisz – felelte Elaine vállrándítással.
– A természet, a vadon és a varázslat istennője. Már a történelem

előtti korban is imádták, és minden kultúrában más-más néven ismerték. De a polenyicák az ősi nevét használják. – Körbenézett rajtuk. – Baba Jaga.

– De hát az csak a vasorrú bába a népmesékből – tiltakozott Mordred. – Nem is létezik.

– Dehogynem, hidd el nekem! Ősi, bölcs és nagyon gonosz vén boszorkány. – Elaine hunyorogva meredt a fiatal fegyvernőkre. – És egykoron az emberek úgy imádták, ahogy most mi az isteneinket.

– Végül is valahonnan csak ered a mese – mondta Gareth.

Elaine bólintott.

– Képzeld el, hogy felbukkan egy asszony a törzsednél! Képes uralkodni az elemeken. Olvas a gondolatokban, beszél az állatokkal. Kézrátétellel gyógyít. Mit hinnél?

– Azt, hogy istennő – ismerte el Mordred vonakodva.

Elaine a szemközti falon lévő feszületre mutatott.

– Annyira más a banya története, mint azé a bizonyos illetőé?

Arthur felhorkant.

– Azt állítod, hogy Baba Jaga olyan, mint Jézus? Ezért a pokolban fogsz égni, Elaine.

– Telik az idő – folytatta az asszony. – Baba Jaga hatalma csökken. Elterjed egy új vallás, a kereszténység, és a terjeszkedő civilizáció segítségével egyre mélyebbre űzi a banyát a vadonba. Évről évre, évszázadról évszázadra egyre többen feledkeznek meg róla. Csak néhányan emlékeznek még a régi vallásra, köztük a polenyicák. A tavaszgyermekek lelkével táplálják: Baba Jaga magába szívja a képességeiket meg az emlékeiket, így életben marad és kitart; bár gyenge és elaggott, de eleven.

– Lehetséges ez? Ilyen sokáig életben maradni? – kérdezte tőle Billi. Ha mindez igaz, akkor Baba Jaga ezreket – tízezreket – ölt meg rettentő hosszú élete során.

– Ezt nevezik az elnyelés rituáléjának, ami a legsötétebb *maleficium* – magyarázta Elaine, a fekete mágiát jelentő templomos kifejezést használva. – Egy erős médium képes elorozni egy másik médium életerejét, ezért emészt el Baba Jaga kizárólag... különleges tehetségű gyermekeket; egy átlagos gyerekből semmit sem nyerne.

– Hogyhogy elemészt? – kérdezte Billi.

Elaine nagyra tátotta a száját, és úgy tett, mintha ételt lapátolna bele.

– Egészben nyeli le őket. – Megpaskolta a hasát. – Tulajdonképpen erről szól az áldozati szertartás. Az áldozat lelke táplálja az istenség életerejét. Baba Jaga esetében ez szó szerint értendő.

– Szóval Vasziliszát kajául szánják ennek a Baba Jagának – dünynyögte az orra alatt Mordred. – Már ha orákulum.

– És ha nem? – csattant fel Gwaine. – Akkor Pelleas a semmiért halt meg.

Arthur ismét felállt.

– Nem hagyjuk, hogy vérfarkasok ártatlan gyermekeket raboljanak el és egyenek meg. Pelleas nem a semmiért halt meg. – Biccentett Elaine-nek, aki visszaült a helyére. Arthur körbenézett a többiekben. – Vaszilisz velünk marad, amíg rá nem jövünk, hogy médium-e vagy sem. Ha nem, gondoskodunk róla, hogy biztonságos környezetben örökbe fogadják. Ha médium, beavatjuk a Rendbe, és megkezdjük a kiképzését. – Billire nézett. – Ha az úr is úgy akarja, Vasziliszából templomos lovag lesz.

– Várj meg, Billi!

A lány hazafelé sietett a hajnali istendicsőítés után, amikor Elaine kurjongatva utánairamodott az udvaron. Billi megállt a templomosok oszlopánál, amelynek tetején, tíz méter magasban a Rend jelképe

díszelgett: két lovag egy lovon. A karórájára nézett. Egy óra múlva sulí. Felviszi a reggelit a kislánynak, aztán lemegy a fegyverraktárba, és edz egy kicsit. Fel akart készülni, mire legközelebb szembe találja magát azokkal az ordasokkal.

– Adj egy másodpercet! – Elaine megállt, hogy kifújja magát.

– Ki fog nyírni ez a sok cigi.

– Sok minden kinyírhatja az embert. – Billi karjára tette a kezét.

– Csak meg akartam kérdezni, hogy áll a borogatás. – Hátranézett a válla fölött, hogy meggyőződjön róla, minden templomos elment.

– Esetleg beszélgethetnénk kicsit? Reggeliztél már?

– Egy tál kutyaeledelt. Isteni volt. – Még mindig viszketett a seb, de ez azt jelentette, hogy hatottak a gyógyfűvek. Pár nap múlva le is veheti a borogatást, addigra teljesen meggyógyul. Elaine-t azonban nem Billi sérülései érdekelték; az öregasszonynak valami más járt a fejében. – Mit akarsz, Elaine? – Billi összedörzsölte a kezét, és rálehelte. – Megfagyok idekint.

Az asszony a házukra nézett.

– Hogy van a kis vendégünk?

Billi vállat vont.

– Szerinted?

– Nem emlékszel, mi történt, mikor idehoztuk Kayt? Mintha csak az ismétlődne meg.

A lány hunyorított.

– Tényleg?

– Ti ketten rögvest egy húron pendültetek. – Elaine mélyen Billi szemébe nézett. – Kay ijedt kislány volt, te pedig vigyáztál rá, Billi. Nem a te dolgod lett volna, mégis magadra vállaltad. Annak idején így tettél.

Billi lesöpörte Elaine kezét a karjáról.

– Már nem vagyok az a gyerek.

– Én csak azt mondom, hogy annak a kislánynak szüksége van egy barátira, valakire, aki átérzi, min megy keresztül. Nehéz sora lesz.

– Ja, mert nekem nem volt nehéz?

Tízévesen kényszerítették a Rendbe. Élete következő öt éve merő gyötrelmek volt: kiképzések végtelen sora, sérülések, hazudozás az iskolában. Barátai száma egyre apadt, és miután a Rend Jeruzsálembe küldte Kayt további kiképzésre, Billi örökké magányos volt.

– Nem így értettem, ezt te is jól tudod. Nem is érdekel, mi lesz vele? Nem érdekel...

Billi közbevágott.

– Nem, nem érdekel. – Nem engedhette meg magának. – Most már csak a Rend érdekel.

– Kay érdekelt.

– Az hiba volt.

Elaine a fejét csóválta.

– Rosszul ítéletek meg, Billi. – Átbámult az udvaron. – Azt hittem, Kay önfeláldozása jelent valamit a számodra.

– Azt jelenti, hogy jobb templomosnak kellett volna lennem. – Ha az lett volna, Kay talán életben maradt volna.

Elaine lehajtott fejjel, csüggedten elcsoszogott.

– Apádra ütöttél.

5. FEJEZET

BILLI TUDTA, HOGY MOSTANRA másként kellene éreznie magát. De üresség tátongott benne, amit semmi sem tudott betölteni. Akármennyit edzett, akármilyen keményen küzdött, az üresség egyre csak nőtt. Túlzottan is a szívébe zárta Kayt, és csak a halála után döbbsent rá, pontosan mit is érzett iránta.

Soha többé nem fog így érezni senki iránt.

A konyhában üldögélt, a Lance által megrakott tálcát bámulta.

Elaine túl érzélgős volt. Bár ő meg is engedhette magának: nem volt templomos.

Billinek megvolt a maga fontossági sorrendje, és az, hogy egy kislányt pályolgasson, nagyon, de nagyon hátul szerepelt a listán. Az ő dolga a Bataille Ténébreuse, azaz a Sötét Csata megvívása volt. Gyengeségnek nem volt helye.

Felvitte a tálcát az emeletre, megállt Vaszilisz szobája előtt. Kopogott, majd azonnal belépett. Minél gyorsabban elintézi, túlesik rajta, annál jobb. Esze ágában sem volt illúziókba ringatni a kislányt, ha egyszer az a sorsa, hogy templomos lovag legyen.

Vaszilisz egy régi fa hintaszékben üldögélt, háttal Billinek, és bambult kifelé a kis, eresz alatti ablakon. Az ablak egy nagy kertre

nézett, így a kislány nem látott mást, csak csupasz, fekete ágakat és a fehér téli égboltot. Nyikorgott a szék, ahogy előre-hátra hintázott benne.

Billi kinőtt ruháit viselte: egy kifakult barna pulóvert és kék farmer, amelynek szarát flitteres, virágmintás hímzés díszítette. Billinek fogalma sem volt róla, hogy az apja megtartotta a régi cuccait. Vaszilisz aprónak tűnt a nagy, öreg székben. Vézna válla legörnyedt, fejét lehajtotta.

Vaszilisz nagyon kicsi és magányos volt. *Akár én is lehetnék* – gondolta Billi. Egy icipicit feszengett, amiért olyan védtelennek látta a kislányt. De aztán megrázta a fejét, és tudatosította magában, hogy Vaszilisz nagyobb biztonságban van itt, mint bárhol másutt. Ha a templomosok nem akadtak volna rá, mostanra kutyaeddel lett volna belőle. De Billi akkor se tudott szabadulni a gondterheltségtől. A kislányra nézve eszébe jutott, hogy Kay mennyire félt, amikor hozzájuk került. Vaszilisz nem ezt a sorsot érdemelte.

Igazságtalanság lenne vele szemben. Na de mikor igazságos az élet? Soha.

Billi az asztalra tette az ételt.

– Vaszilisz?

– Mikor mehetek? – kérdezte a kislány. Törékeny gallyak kapargatták az ablaküveget, akár egy boszorkány ujjai, és az enyhe szél sóhajtvá süvített át fölöttük az üres padlástérben.

– Hova?

– El innen. Nem vagytok a családom.

– Apám majd elrendezi a dolgokat. – Billi nekiállt beágyazni, bármit kitalált volna, hogy elterelje a gondolatait. Felkapott egy nagy zacskót, és kirázta a tartalmát az ágyra. Egy rakat plüssállat esett ki belőle: elefántok, tigrisek meg néhány megfoltozott mackó.

Billi a zacskó alján matatott, és talált valami mást, egy kerekded, szilárd tárgyat. Előhúzta, kiderült, hogy az orosz játék baba az. Legutóbb Vasziliszka szobájában látta.

– Az az enyém! – mondta a kislány. Kinyújtotta a kezét a babáért. – Anyukám azt mondta, az majd megvéd tőlük. De mégse bírt megvédeni.

Ahogy Billi odaadta neki a babát, Vasziliszka megragadta a csuklóját.

– Ne menj el! – suttogta. – Félek. Légy szíves! – Körme Billi bőrébe vajt, kétségbeesett erővel kapaszkodott belé. Az idősebb lány dermedten állt, Vasziliszka szorítása visszatartotta, szíve hevesen vert. Aztán lefeszegette magáról a kislány ujjait, és az ajtóhoz sietett. Nem maradhatott itt tovább; várta a sulis.

– Most mennem kell, de később még benézek! – Ügyetlenül kapkodott a kilincs után. – Itt nem eshet bajod.

A kislány nem nézett rá, és olyan halkán szólt, hogy Billiben felmerült a gondolat, hogy talán csak a babához beszél.

– Biztos?